

kommer til Anvendelse paa saavel Statens Tjenestemænd som paa andre af Staten beskæftigede Personer, herunder ogsaa de omhandlede Grupper af militære Ikke-Tjenestemænd.

Da der ikke i § 3, Stk. 1, i Ulykkesforsikringsloven af 1933 som foreslaaet i Forslaget til Loven er medtaget en Bestemmelse om Erstatning for Ulykkestilfælde indtrufne paa Vej til og fra Arbejdsstedet, har man heller ikke i nærværende Forslag optaget en saadan Bestemmelse.

Bestemmelsen i Stk. 3 svarer til § 3, Stk. 1, sidste Pkt., i Ulykkesforsikringsloven af 1933.

Til § 2.

Svarer til § 3 i Udvalgets Forslag, dog at man har ændret Bestemmelsen i Overensstemmelse med § 3, Stk. 2, i Ulykkesforsikringsloven af 1933.

Til § 3.

Svarer til § 4 i Udvalgets Forslag, dog at sidste Punktum er udgaaet, for at tilvejebringe Overensstemmelse med den i § 4 i Ulykkesforsikringsloven af 1933 indeholdte tilsvarende Bestemmelse.

Til § 4.

Svarer til § 1 i Udvalgets Forslag — som man har fundet det rettest at optage i Forbindelse med nærværende Forslags §§ 5 og 6 angaaende Sagerne formelle Behandling — dog saaledes, at Behandlingen af Sagerne foreslaas henlagt til det ved § 8 i Ulykkesforsikringsloven af 1933 oprettede Direktorat for Ulykkesforsikring.

Til §§ 5 og 6.

Efter at der ved § 8 i Ulykkesforsikringsloven af 1933 er gennemført en Omorganisation af Arbejderforsikrings-Raadet, saaledes at dette erstattes af et Direktorat for Ulykkesforsikringen og et Ulykkesforsikrings-Raad, har man i Stedet for Udvalgets Forslags § 5 i nærværende Forslags §§ 5 og 6 optaget Bestemmelser, svarende til §§ 9 og 10 i Ulykkesforsikringsloven af 1933.

Til § 7.

Svarer til Udvalgets Forslags § 6, jfr. Bemærkninger til denne Paragraf og §§ 45 og 46 i Ulykkesforsikringsloven af 1933. Man har overvejet at optage i Paragrafen de i Ulykkesforsikringsloven af 1933 § 45, Stk. 1 in fine, indeholdte nærmere Bestemmelser med Hensyn til Anmeldelsens Indhold m. v. Fra de militære Myndigheders Side er det imidlertid blevet gjort gældende, at en Anmeldelsespligt som den, der er

foreskrevet for Arbejdsgiveren i Ulykkesforsikringsloven, ikke i samme Grad er paakrævet paa det heromhandlede Omraade, idet de særlige militære Forhold medfører ikke blot, at enhver tilskadekommen eller syg værnepligtig straks kommer under Lægebehandling, men ogsaa, at der optages Sygejournal over paagældende, indeholdende Oplysning om de nærmere Omstændigheder ved Sygdommens Paadragelse, saaledes at allerede herigennem Bevis normalt vil være sikret for den tjenstlige Paadragelse af en Invaliditet. Endvidere er det anført, at en direkte Overførelse af Ulykkesforsikringslovgivningens Regler om Anmeldelse vil medføre et stærkt forøget Arbejde for de militære Myndigheder, idet man, da det ikke paa Forhaand vil være muligt at afgøre, om et Tilfælde vil medføre Krav efter Loven, vil være nødsaget til at anmelde mange Tilfælde, som senere viser sig ikke at have invaliderende Betydning. Endelig har man henvist til, at den til Opfyldelse af Anmeldelsespligten nødvendige Afhøring af den værnepligtige kan befrygtes at ville føre til, at Erstatningsspørgsmaalet indtager en større Plads i hans Bevidsthed end berettiget ved de objektive Forhold, hvilket atter medfører en Fristelse til Overdrivelse af Sygdomstilfældet og en Fare for Fremkomsten af traumatiske Neuroser og derigennem en Mulighed for ubegrundet forøget Erstatningsansvar for Staten.

Da de anførte Forhold efter Socialministeriets Formening begrunder en Modifikation af de i Ulykkesforsikringslovgivningen fastsatte Bestemmelser vedrørende Anmeldelsespligten, har man ment det rigtigst at overlade Fastsættelsen af de nærmere Bestemmelser paa nærværende Omraade til Socialministeriet efter Forhandling med de militære Myndigheder.

For saa vidt angaar den af Udvalget foreslaaede Forældelsesfrist, er Ministeriet med Udvalget enig i, at Spørgsmaalet om Erstatning ofte først bliver aktuelt for Invaliden ved Hjemsendelsen, og man finder det derfor rimeligt, at den i § 46 i Ulykkesforsikringsloven af 1933 fastsatte Forældelsesfrist i Stedet for at regnes fra Ulykkes- eller Sygdomstilfældets Indtræden først begynder at løbe fra Hjemsendelsesdagen. Derfor taler ogsaa, at Hensynet til den særlige militære Disciplin gør det mindre naturligt, om en værnepligtig inden Hjemsendelsen kunde anmelde for Direktoratet et Tilfælde, som de militære Myndigheder har fundet det unødvendigt at anmelde. Naar Fristen først regnes fra Hjemsendelsesdagen,